

TVŮJ SVŮDNÝ DOTEK

TERESA
MEDEIROS

TVŮJ SVŮDNÝ
DOTEK

2013

Copyright © 2013 by Teresa Medeiros
Translation © 2013 by Dita Kelbelová
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE TEMPTATION OF YOUR TOUCH,
vydaného nakladatelstvím Pocket Books, New York 2013,
přeložila Dita Kelbelová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Darina Mikulenkova
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíř
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2013

ISBN 978-80-7303-897-7

Věnováno Luanne, mé drahé spřízněné duši.

A Michaelovi, muži, který vyplnil všechny mé sny.

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych poděkovala Garnetu Scottovi, Stephanii Carterové, Tině Holderové, Glorii Staplesové, Veronice Barbeeové, Diane Adlerové, Richardu Wimsattovi, Janine Cundiffové, Ethel Gilkeyové, Nadine Englerové, Nancy Scottové, Elliottu Cunninghamovi, Timu Autreyovi a všem svým přátelům z tenisového kurtu za to, že mě vždy dokážou rozesmát (i když mám před sebou uzávěrku).

Vřelý dík patří městu Metropolis ve státě Illinois za to, že mi umožnilo dál věřit na Supermana a je mým druhým domovem, kdykoli potřebuji oživit svou tvůrčí duši.

1

Maxmillian Burke si dláždil cestu do pekla.

Sledoval tenký proužek dýmu stoupající z pistole ve své ruce a snažil se přijít na to, kdy přesně se zhostil role bídáka ve frašce svého života. Vždycky byl tím čestným, tím zodpovědným, tím, kdo našlapuje s nejvyšší obezřetností, aby předešel třeba i jen možnosti, že by mohl zakopnout. Celý život se usilovně snažil být synem, na jakého by byl každý otec hrdý. Mužem, za něhož by každá matka ráda provdala svou dceru.

Nebo přinejmenším vyvolával takové zdání.

To jeho mladší bratr Ashton se v minulosti neustále zaplétal do rvaček, vyzýval opilé tluchuby k soubojům a párkrát se dokonce ocitl před popravčí četou, když ukradl nějaký neocenitelný artefakt – či ženu – tomu či onomu šejkovi. Jenže teď si Ash užíval spokojeného života na rodinném sídle v Dryden Hall, kde se usadil se svou milující ženou a roztomilou žvatlající dcerkou. Děvčátkem, které prý je požehnáno plavými vlasy a rozesmátýma zelenýma očima po své matce. A které mělo být Maxovo.

Na okamžik zavřel oči, jako by tím mohl vymazat představu neteře, kterou nikdy nespatří.

Zatímco si Ash vychutnával rodinné štěstí, které mělo patřit jeho bratrovi, se ženou, již miloval téměř celý život, Max stál

v chladném úsvitu na mýtině v Hyde Parku, drahé boty měl promáčené od provlhlé trávy a nějakých dvacet kroků od něj na zemi skučel muž, kterého právě postřelil. Ash by se tomu výjevu vysmál, přestože za něj mohlo opilecké osočení pronesené na adresu jeho ženy.

Zdálo se, že si Max nemůže zapamatovat, že hájit Clarindino dobré jméno už mu nepřísluší.

Když oči otevřel, v jejich šedi se zračila neústupná tvrdost. „Vstávej a přestaň fňukat, hlupáku!“ řekl muži, který se pořád svíjel v trávě. „Ta rána není smrtelná. Jen jsem tě škrábl na rameni.“

Se zakrvácenou rukou přitisknutou k ráně vrhl mladík na Maxe dotčený pohled. Trhaně se nadechl a spodní ret se mu roztřásl, až se Max lekl, že se co chvíli rozpláče. „Nemusel byste být tak hrubý, pane. Bolí to jako čert.“

Max si netrpělivě povzdechl, předal svou pistoli poručíkovi z Východoindické společnosti, kterého umluvil, aby mu při souboji sekundoval, a vykročil po trávě.

Když pomáhal zraněnému muži na nohy, jen se zapřením mírnil hrubost, s jakou ho popadl. „Bude to bolet mnohem víc, když tu budeš naříkat, dokud se neobjeví konstábl a nehodí nás za tenhle souboj do newgateské šatlavý. V té špíně se ti rána nejspíš zanítí a nakonec přijdeš o ruku.“

Mladík se do Maxe ztěžka zavěsil. „Neměl jsem v úmyslu vás urazit, pane. Myslel bych, že mi budete vděčný, než abyste po mně střílel. Vždyť jsem měl odvahu říci vám do očí to, co si všichni šeptají za vašimi zády. Dotyčná *dáma* vám přece vážně dala košem u oltáře. A navíc kvůli vašemu bratrovi!“

Max záměrně nasadil ledový tón. Na svých podřízených dobře poznal, jak spolehlivě účinkuje. „Má švagrová je *dáma* neobyčejné odvahy a výjimečných kvalit. Pokud se jen doslechnu, že o ní znovu mluvíš ve zlém, že ses o ni třeba jen otřel slovem, najdu si tě a dokončím, co jsme tu dnes načali.“ Hoch se ponořil do zasmušilého mlčení. Max ho přenechal pobledlému sekundantovi a doktorovi postávajícímu poblíž s úlevou, že se ho konečně zbavil. S rukama v bok pak sledoval, jak toho mladého pošetlice nakládají do najatého kočáru.

Kdyby neměl tolik upito, když zaslechl, jak jeho nešťastný protivník halasně vykládá přátelům, že si známý dobrodruh Ashton Burke vzal za ženu sultánovu děvku, jistě by toho hlupáka na souboj nevyzval. Jediné, co ten chlapec zasloužil, byl pořádný výprask a rozkaz jít spát bez večere.

Navzdory výčitkám musel Max přiznat, že vzdát se postu hrdiny je málem osvobozující. Když je muž za mizeru, nikoho nepřekvapí, že navštěvuje temná hráčská doupata, pije moc brandy nebo si zapomene zavázat dokonalý uzel na vázance. Nikdo si nešeptá do dlaně, když mu nezastřižené vlasy padají přes límec košile nebo je očividné, že se už tři dny neholil.

Max si zachmuřeně přejel prsty po tmavém strništi na bradě a připomněl si časy, kdy by svého sluhu vyhodil bez doporučení, pokud by ho v tak nelichotivém stavu nechal vyjít na veřejnost.

Od své rezignace na prestižní post ve sboru ředitelů Výcho-dindické společnosti, následující nevyhnutelně po skandálu, jímž londýnská společnost žila celé měsíce, už ho nic nenutilo vést bolestně zdvořilé hovory s těmi, kteří se mu snažili vetřít do přízně. Nemusel ani s elegancí, když už ne s nadšením, snášet společnost hlupáků. Místo toho se mu všichni postupně klidili z cesty, aby ušli sžíravým šlehům jeho jazyka a opovržení doutnajícím v pohledu jeho šedých očí. Nikdo z nich nemohl tušit, že to pohrdání nepatří jim, nýbrž muži, jímž se sám stal – muži, který se celou dobu skrýval pod maskou, již předváděl světu.

Dával přednost tomu, aby se ho lidé spíš báli, než aby ho litovali. Svým neurvalým jednáním dokázal odradit i ty dobrodušné ženy, kterým nešlo na rozum, že by tak váženého muže, jenž patřil v posledních deseti letech k těm nejjobletovanějším svobodným mládencům v Anglii, mohla jeho vyvolená tak bezostyšně odmrstit. Viděly v něm raněného hrdinu a toužily ho zahrnout bezbřehým soucitem a falešnou útěchou, ať už ve víru tance nebo v poduškách své postele.

Max nad tou myšlenkou znechuceně zavrtěl hlavou, obrátil se a zamířil ke svému kočáru. Potřeboval zmizet z Londýna dřív, než zasadí další ránu rodinnému jménu a svému titulu tím, že někoho zabije. Nejspíš sám sebe.

Poručík uložil pistoli zpět do mahagonového pouzdra, načež se pustil za Maxem. „P-p-pane?“ vykoktal ze sebe nervózně. „K-kam jdete?“

„Zřejmě do pekla,“ odsekl Max, aniž zpomalil. „Otázkou zůstává jen to, jak rychle se tam dostanu.“